

Stanovisko Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru k Návrhu nariadenia Európskeho parlamentu a Rady, ktorým sa zriaďuje rámec Únie pre presídľovanie a ktorým sa mení nariadenie Európskeho parlamentu a Rady (EÚ) č. 516/2014

[COM(2016) 468 final — 2016/0225 (COD)]

(2017/C 125/05)

Spravodajca: **Christian MOOS**

Konzultácia	Rada Európskej únie, 7.9.2016 Európsky parlament, 12.9.2016
Právny základ	článok 304 Zmluvy o fungovaní Európskej únie
Príslušná sekcia	sekcia pre zamestnanosť, sociálne veci a občianstvo
Prijaté v sekcii	10.1.2017
Prijaté v pléne	25.1.2017
Plenárne zasadnutie č.	522
Výsledok hlasovania (za/proti/zdržalo sa)	177/8/9

1. Závery a odporúčania

Európsky hospodársky a sociálny výbor

1.1 sa zasadzuje za skutočnú spoločnú azylovú politiku v súlade s európskymi hodnotami. Víta zriadenie rámca Únie pre presídľovanie;

1.2 vyzýva Úniu, aby prevzala väčšiu zodpovednosť voči osobám, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu, vyvinula väčšie úsilie než doteraz, pokiaľ ide o prijímanie takýchto osôb, a prejavila v otázke utečencov väčšiu solidaritu s tretími krajinami, ale tiež s partnermi EÚ, ako je Grécko;

1.3 zdôrazňuje svoju požiadavku vybudovať v členských štátoch spoľahlivé systémy integrácie;

1.4 požaduje, aby sa spoločné kritériá pre presídľovanie riadili najmä potrebou ochrany príslušných osôb a nezáviseli iba od účinnej spolupráce tretej krajiny v azylových otázkach, Tieto kritériá nesmú byť diskriminačné;

1.5 zastáva názor, že vzhľadom na aktuálnu nestabilnú situáciu v príslušných tretích krajinách a regiónoch by sa uplatňovanie koncepcie „prvej krajiny azylu“ a „bezpečnej tretej krajiny“ mohlo spochybňovať. EHSV sa domnieva, že vyhlásenie EÚ – Turecko má v terajšej situácii mimoriadny význam. Je v záujme EÚ a Turecka, aby sa v rámci jeho vykonávania monitorovala situácia v oblasti ľudských práv;

1.6 požaduje oddeliť program pre presídľovanie od partnerských dohôd, ktorých cieľom je dosiahnuť, aby tretie krajiny zabráňovali pokusom o útek, pretože to predstavuje riziko, že sa nebude dodržiavať medzinárodné právo a budú sa porušovať základné práva. zdôrazňuje, že opatrenia v rámci partnerstiev s tretími krajinami alebo rozvojová pomoc vo všeobecnosti sa nesmú podmieňovať dohodami o repatriácii alebo inými dohodami o spolupráci s tretími krajinami;

1.7 žiada, aby Úrad vysokého komisára Organizácie Spojených národov pre utečencov (UNHCR) zohrával kľúčovú úlohu pri výbere štátnych príslušníkov tretích krajín alebo osôb bez štátnej príslušnosti, ktoré majú byť presídlené, a spochybňuje osobitné právomoci pre tretie krajiny týkajúce sa výberu;

1.8 víta skutočnosť, že sa kladie dôraz na potrebu ochrany žien a dievčat, ako aj detí a mladistvých, zaujíma však kritický postoj ku kategórii „hospodársky zraniteľných osôb“. Keďže v návrhu Komisie sa zamieňajú rôzne legálne spôsoby vstupu, vzniká vo všeobecnosti riziko, že tým utrpí kvalita a kvantita presídľovania;

1.9 v súlade so Ženevským dohovorom z roku 1951 spochybňuje plošné vylúčovanie osôb, ktoré sa počas piatich rokov pred presídlením nelegálne zdržiavali na území členských štátov, nelegálne naň vstúpili alebo sa o to pokúsili, ako aj osôb, ktoré členské štáty počas piatich rokov pred presídlením odmietli, hoci tieto osoby inak spĺňajú kritériá oprávnenosti;

1.10 zdôrazňuje, že premiestňovaním nesmie byť dotknuté právo na azyl. Vo všeobecnosti sa musí zaistiť, že sa budú dodržiavať základné práva v súlade so Ženevským dohovorom o právnom postavení utečencov, Chartou základných práv Európskej únie a Európskym dohovorom o ľudských právach (EDEP);

1.11 sa vyslovuje za ambiciózne ciele pri stanovovaní počtu osôb, ktoré majú byť ročne presídlené a odporúča, aby sa ich počet, ktorý má určiť Výbor na vysokej úrovni pre presídlenie, definoval ako minimum;

1.12 očakáva, že sa bude podieľať na činnosti Výboru na vysokej úrovni pre presídlenie, ktorý má byť zriadený;

1.13 odporúča, aby bol do činnosti Výboru na vysokej úrovni pre presídlenie zapojený aj UNHCR. V návrhu Komisie nie je vo všeobecnosti jasné, ako a prostredníctvom akých postupov bude UNHCR alebo členské štáty vyberať osoby, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu, ani akú úlohu bude v týchto postupoch zohrávať Agentúra Európskej únie pre azyl;

1.14 sa zasadzuje za zváženie doplnkových alternatívnych programov prijímania a financovania podľa vzoru kanadského programu „Private Sponsorship Program“⁽¹⁾. Pre rámec Únie pre presídľovanie môže byť vo všeobecnosti prínosom inštitucionalizácia trojstranného prístupu pri zapojení členských štátov, UNHCR, ako aj súkromných subjektov/subjektov občianskej spoločnosti. Nesmie to však narušiť kvalitu a kvantitu presídľovania; Vyzýva členské štáty, aby zabezpečili, že občianska spoločnosť bude riadne informovaná o plánoch na presídľovanie a bude dostávať podporu pri svojom zapájaní do tohto procesu;

1.15 odporúča, aby EÚ a jej členské štáty zohrávali aktívnejšiu úlohu v obzvlášť postihnutých krajinách pôvodu a tranzitu a aby pomáhali odbremeniť tieto krajiny prostredníctvom budovania miestnych kapacít pre prijímanie a ochranu.

2. Posúdenie jednotlivých ustanovení návrhu

2.1 Rámec Únie pre presídľovanie

2.1.1 EHSV víta presídľovanie osôb, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu, v Únii. EHSV zdôrazňuje, rovnako ako to už urobil vo svojom stanovisku na tému Európska migračná agenda⁽²⁾, že súbežne s presídľovaním je potrebné vybudovať silné systémy integrácie v členských štátoch a umožniť prístup na trh práce, uznávanie kvalifikácií a odbornú a jazykovú prípravu.

2.1.2 EHSV podporuje opatrenia zamerané na včasnú, účinnú a úspešnú integráciu presídlených osôb v rámci *Akčného plánu pre integráciu štátnych príslušníkov tretích krajín*⁽³⁾, ktorý bol predložený 7. júna 2016. Tieto opatrenia sú však v rozpore so postavením osoby s doplnkovou ochranou, pretože členské štáty musia toto postavenie danej osoby znova preskúmať, pričom prípadne nemusia tejto osobe priznať štatút utečenca. Osobe, ktorá potrebuje medzinárodnú ochranu, tak hrozí vyhodenie alebo repatriácia do tretej krajiny alebo krajiny pôvodu.

⁽¹⁾ <http://www.cic.gc.ca/english/resources/publications/ref-sponsor/>.

⁽²⁾ Ú. v. EÚ C 71, 24.2.2016, s. 46.

⁽³⁾ COM(2016) 377 final.

2.2 *Regióny alebo tretie krajiny, z ktorých sa má presídlenie uskutočniť*

2.2.1 EHSV podporuje flexibilitu – stanovenú v článkoch 7 a 8 – pri určovaní spoločných kritérií pre výber regiónov alebo tretích krajín, z ktorých sa má presídlenie uskutočniť. Tie by však nemali byť príliš vylučujúce a nemali by závisieť od miery účinnej spolupráce tretej krajiny alebo regiónu v oblasti migrácie a azylu, ale by sa mali riadiť potrebou ochrany daných osôb. EHSV odmieta akúkoľvek diskrimináciu na základe trasy úteku alebo krajiny pôvodu, ako aj na základe rasy alebo náboženského vyznania (článok 3 Ženevského dohovoru o právnom postavení utečencov).

2.2.2 Pokiaľ ide o vytvorenie podmienok pre využívanie koncepcie „prvej krajiny azylu“ a „bezpečnej tretej krajiny“ pre repatriáciu žiadateľov o azyl, EHSV už vo svojom stanovisku o *stanovení spoločného zoznamu EÚ týkajúceho sa bezpečných krajín pôvodu*⁽⁴⁾, uviedol, že na konkrétny zoznam je ešte priskoro, že je potrebné sa konečne dohodnúť na zozname bezpečných krajín na základe spoločných kritérií ako v smernici 2013/32/EÚ a že na posúdenie danej krajiny sa musia použiť osobitné, praktické a presné ukazovatele, a to predovšetkým zo zdrojov, ako je UNHCR, EASO, Rada Európy, Európsky súd pre ľudské práva a iné organizácie na ochranu ľudských práv. EHSV upozorňuje, že tieto koncepcie sa v žiadnom prípade nesmú uplatňovať v prípade krajín, v ktorých dochádza k porušovaniu ľudských práv a zásad právneho štátu. Okrem toho tretiu krajinu možno považovať za „bezpečnú“ len vtedy, ak je zaistené, že dodržiava zásadu zákazu vyhodenia alebo vrátenia a vo všeobecnosti v plnom rozsahu uznala a uplatňuje Ženevský dohovor o právnom postavení utečencov, Newyorský protokol týkajúci sa právneho postavenia utečencov z 31. januára 1967 a ďalšie príslušné zmluvy.

2.2.3 Podľa EHSV sa však Únia snaží prostredníctvom týchto partnerstiev presunúť problematiku utečencov a svoju zodpovednosť za osoby, ktoré hľadajú ochranu, na tretie krajiny a tie chce materiálnymi stimulmi presvedčiť, aby osoby hľadajúce ochranu zadržovali na svojich hraniciach. V tejto súvislosti treba kriticky preskúmať aj nárast prípadov readmisie štátnych príslušníkov tretích krajín a osôb bez štátnej príslušnosti, ktoré sa nelegálne zdržiavajú na území členských štátov. Snahy o zníženie počtu utečencov v sebe skrývajú riziko, že tretie krajiny nebudú dodržiavať zákaz vyhodenia alebo vrátenia v súlade s chartou, Ženevským dohovorom a EDEP a budú na svojich hraniciach zadržávať prichádzajúce osoby, ktoré hľadajú ochranu, budú ich odmietať alebo vyhostovať. EHSV preto požaduje, aby sa dôsledne uplatňovali zásady medzinárodného práva a vytvorili účinné mechanizmy kontroly.

2.3 *Kritériá na určenie regiónov alebo tretích krajín, z ktorých sa má presídlenie uskutočniť (článok 4)*

2.3.1 EHSV požaduje oddelenie programu pre presídľovanie od partnerských dohôd, a preto je potrebné v článku 4 písm. a) vypustiť časť „a každý ďalší pohyb týchto osôb na územie členských štátov“. EHSV sa domnieva, že kritériá v článku 4 písm. c) a písm. d) (s výnimkou bodu iii) spochybňujú právo na azyl a ochranu pred vyhodením alebo vrátením podľa článkov 18 a 19 charty, a preto ich treba vypustiť.

2.3.2 EHSV v zhode s UNHCR požaduje, aby sa v súvislosti s opatreniami pre readmisiu zaistilo, že tretia krajina alebo región v plnom rozsahu uznali a uplatňujú Ženevský dohovor, aby sa tak zaručil prístup k procesu, v rámci ktorého bude žiadosť o ochranu preskúmaná podľa tohto dohovoru.

2.3.3 EHSV vníma so znepokojením, ako by mechanizmus repatriácie v rámci vyhlásenia EÚ – Turecko mohol zmeniť hotspoty na zadržievacie zariadenia. To by bolo v rozpore s právom na slobodu a ochranu pred svojvoľným uväznením (článok 5 EDEP, článok 6 charty). EHSV preto vyjadruje obavy v súvislosti so zaisťovaním a repatriáciou v rámci vyhlásenia EÚ – Turecko a domnieva sa, že súčasný mechanizmus repatriácie sa musí urýchlene preskúmať, aby sa zabezpečila náležitá ochrana v tomto dokumente, ako aj v nových partnerských dohodách.

2.3.4 EHSV v zásade súhlasí so zintenzívnením diplomatických vzťahov, ako aj s finančnými a technickými opatreniami v rámci partnerstiev s tretími krajinami, ako je budovanie miestnych kapacít na prijímanie a ochranu osôb odkázaných na medzinárodnú ochranu, ktoré majú prispieť k riešeniu problematiky utečencov v tretích krajinách a regiónoch. Tieto opatrenia však musia byť v súlade so Ženevským dohovorom, EDEP a chartou. Opatrenia v rámci presídľovania alebo rozvojová pomoc vo všeobecnosti sa nesmú podmieňovať dohodami o repatriácii alebo inými dohodami o spolupráci s tretími krajinami. Takéto dohody sú v rozpore s humanitárnymi cieľmi týchto opatrení.

⁽⁴⁾ Ú. v. EÚ C 71, 24.2.2016, s. 82.

2.4 Kritériá oprávnenosti (článok 5)

2.4.1 EHSV víta, že sa kladie osobitný dôraz na potrebu ochrany žien a dievčat, ako aj detí a mladistvých, vrátane maloletých bez sprievodu, a že sa klasické kategórie pre presídľovanie rozšírili tak, aby do nich boli zahrnuté aj osoby s rodinnými väzbami. EHSV osobitne víta snahu o zachovanie celistvosti rodín daných osôb, čoho súčasťou je aj začlenenie súrodencov medzi „rodinných príslušníkov“. Tento postup by sa však mal uplatniť až vtedy, ak to nie je možné prostredníctvom existujúcich opatrení týkajúcich sa zlučovania rodín, ako je smernica o práve na zlúčenie rodiny z roku 2003. EHSV zdôrazňuje potrebu dodržiavania zásady rovnosti a nediskriminácie, ktoré by sa mali uplatňovať bez toho, aby sa to dotklo znenia v písmenách a), b), c) a d).

2.4.2 EHSV však kritizuje rozšírenie kategórií o „sociálno-hospodársky zraniteľné osoby“, ak ide osoby s nízkym príjmom, nízkym spoločenským postavením alebo s nízkou úrovňou vzdelania atď. Táto kategória si nevyžaduje žiadnu ochranu v zmysle Ženevského dohovoru a mohlo by to viesť k diskriminácii osôb, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu. V tejto súvislosti sa ale musia bezpodmienečne vytvoriť iné legálne spôsoby príchodu a opatrenia zamerané na potrebu ochrany sociálne znevýhodnených osôb.

2.4.3 EHSV vo všeobecne odporúča prevziať kritériá oprávnenosti UNHCR, ktoré platia už dlhú dobu, a tým posilniť hlavnú úlohu tohto úradu pri určovaní osôb, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu.

2.5 Dôvody na vylúčenie (článok 6)

2.5.1 EHSV odmieta paušálne vylučovanie osôb podľa článku 6 ods. 1 písm. d) a písm. f), pretože je to v rozpore so základným právom na azyl. Obe časti textu treba vypustiť, aby sa zachovala integrita a dôveryhodnosť inštitútu azylu.

2.5.2 Okrem toho je potrebné zaistiť, aby sa článok 6 ods. 1 písm. c) uplatňoval len v súlade so zásadou proporcionality. Vzhľadom na odlišné právne rámce a právny výklad v jednotlivých štátoch je v prípade dôvodov oprávnenosti a dôvodov na vylúčenie takisto potrebné upustiť od vágnych pojmov a formulácií, ako napríklad v článku 6 ods. 1 písm. a) bod ii)) „sa dopustili závažného trestného činu“, alebo je potrebné ich konkretizovať.

2.5.3 V prípade nepovinného dôvodu na vylúčenie (článok 6 ods. 2), podľa ktorého môžu členské štáty odmietnuť presídlenie štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátnej príslušnosti, ak sa jeden z dôvodov na vylúčenie uvedených v článku 6 ods. 1 písm. a) alebo b) uplatňuje *prima facie*, musia byť k dispozícii jednoznačné a preukázateľné dôvody. V opačnom prípade ho treba vypustiť. Ak ide len o podozrenia, členský štát porušuje zásadu nediskriminácie.

2.6 Plán pre presídľovanie a ciele systémy pre presídľovanie (články 7 a 8)

2.6.1 EHSV víta možnosť pružne reagovať na výkyvy pri migračných tokoch a meniacu sa medzinárodnú situáciu. V zhode s UNHCR a inými organizáciami občianskej spoločnosti⁽⁵⁾ však požaduje, aby sa celkový počet osôb, ktoré treba premiestniť, na rozdiel od článku 7 stanovil bezpodmienečne ako minimum, a aby sa pri jeho odhadovaní vychádzalo z výročnej správy UNHCR⁽⁶⁾. Podiel pre Európu vo výške minimálne 25 % z celkového počtu presídlení potrebných podľa UNHCR považuje EHSV za primeraný.

2.6.2 EHSV má pochybnosti v súvislosti so zapojením členských štátov do vykonávania ročného plánu pre presídľovanie. Tieto pochybnosti sa opierajú o doterajšie vykonávanie záverov Rady z 20. júla 2015, ako aj z konaní o porušení povinnosti, ktoré začala Komisia z dôvodu nevykonávania spoločného európskeho azylového systému⁽⁷⁾, a zo správ Komisie o pokroku pri vykonávaní vyhlásenia EÚ – Turecko⁽⁸⁾.

⁽⁵⁾ Joint Comments Paper by Caritas Europe, CCME, ECRE, ICMC Europe, IRC, Red Cross EU Office, 14.11.2016.

⁽⁶⁾ UNHCR Projected Global Resettlement Needs 2016.

⁽⁷⁾ IP/15/6228.

⁽⁸⁾ COM(2016) 349 final.

2.6.3 V článku 8 treba jasnejšie rozlišovať medzi rámcom UNHCR pre presídľovanie a opatreniami týkajúcimi sa presídľovania a ďalšími legálnymi spôsobmi príchodu, ktoré uplatňuje Únia, jej členské štáty alebo iné subjekty. EHSV vo všeobecnosti víta trojstranný prístup zavedený v rámci EÚ pre presídľovanie, podľa ktorého sa na presídľovaní podieľa UNHCR, Únia a jej členské štáty, ako aj súkromné subjekty a subjekty občianskej spoločnosti.

2.7 Súhlas (článok 9)

2.7.1 V súlade s článkami 10 a 11 sa postup presídlenia musí opierať o súhlas štátnych príslušníkov tretej krajiny alebo osôb bez štátnej príslušnosti, pričom štátni príslušníci tretej krajiny alebo osoby bez štátnej príslušnosti, ktoré odmietli presídlenie v určitom členskom štáte napríklad z rodinných, sociálnych alebo kultúrnych dôvodov, nesmú byť vylúčení z presídlenia v inom členskom štáte.

2.8 Riadny a zrýchlený postup (články 10 a 11)

2.8.1 Kľúčovú úlohu pri výbere štátnych príslušníkov tretích krajín a osôb bez štátnej príslušnosti má podľa EHSV zohrávať UNHCR. Pomoc mu môže poskytnúť Agentúra Európskej únie pre azyl, ktorej účel a úlohy musí Komisia ešte konkrétne stanoviť, alebo príslušné medzinárodné orgány. EHSV spochybňuje osobitné právomoci, ako v prípade vyhlásenia EÚ – Turecko, ktoré umožňujú tretej krajine urobiť výber osôb namiesto UNHCR – v opačnom prípade nie je zaručené dodržiavanie základných práv podľa Ženevského dohovoru z roku 1951, charty a EDEP.

2.8.2 Podľa návrhu by presídľovanie malo byť uprednostňovanou možnosťou poskytovania medzinárodnej ochrany na území členských štátov a súbežne k nemu by sa nemalo uskutočňovať konanie o azyle. Osobe, ktorá potrebuje ochranu, môžu takéto obmedzenia porušiť jej právo na azyl. Musí sa zaručiť možnosť požiadať o azyl na území členského štátu aj iným spôsobom. V opačnom prípade to môže byť v rozpore s právom a povinnosťou osoby, ktorá hľadá ochranu, požiadať o azyl v prvej hostiteľskej krajine EÚ.

2.8.3 EHSV upozorňuje, že pri integrácii presídlených osôb v členskom štáte dochádza ku konfliktu s postavením doplnkovej ochrany v rámci zrýchleného postupu (článok 11). V členskom štáte, v ktorom má dôjsť k presídleniu, sa totiž musí opätovne preskúmať štatút utečenca danej osoby, ktorý za určitých okolností môže byť zamietnutý. Preto treba upustiť od priznávania postavenia doplnkovej ochrany, pretože zrýchlený postup sa uplatňuje v prípadoch napríklad naliehavej potreby poskytnutia lekárskej starostlivosti. U oboch postupov sa musia preskúmať podmienky na úplné uznanie štatútu utečenca⁽⁹⁾.

2.9 Výbor na vysokej úrovni pre presídlenie (článok 13)

2.9.1 EHSV odporúča, aby bol ročný plán Komisie pre presídľovanie stanovený na základe konzultácie s Výborom na vysokej úrovni a aby jeho vykonávanie bolo záväzné. Výboru by mala spolupredsedať Komisia s Parlamentom v úzkej spolupráci s občianskou spoločnosťou. EHSV ako hlas občianskej spoločnosti by mal byť tiež členom Výboru na vysokej úrovni alebo by mal mať aspoň stále zastúpenie so štatútom pozorovateľa alebo poradcu.

2.9.2 EHSV žiada, aby Agentúra Európskej únie pre azyl, UNHCR a Medzinárodná organizácia pre migráciu (IOM) boli stálymi členmi Výboru na vysokej úrovni.

2.10 Vykonávanie delegovania právomoci

Pokiaľ ide o delegovaný akt Komisie udelený v súlade s článkom 10 ods. 9, EHSV súhlasí s tým, aby bolo Parlamentu a Rade udelené právo veta a odvolania delegovania.

2.11 Pridruženie Islandu, Lichtenštajnska, Nórska a Švajčiarska

EHSV výslovne podporuje účasť pridružených štátov na vykonávaní plánov pre presídľovanie a ich zapojenie do činnosti Výboru na vysokej úrovni. EHSV odporúča, aby Spojené kráľovstvo, Írsko a Dánsko boli prizvané zapojiť sa.

⁽⁹⁾ Ú. v. EÚ C 34, 2.2.2017, s. 144; SOC/547 – Druhý balík reforiem spoločného európskeho azylového systému, Brusel, 14. decembra 2016, a Ženevský dohovor z roku 1951 (pozri stranu ... tohto úradného vestníka).

3. Osobitné odporúčania

3.1 Účasť členských štátov na vykonávaní ročných plánov pre presídľovanie

3.1.1 EHSV opakovane vyzýva členské štáty Únie a medzinárodné spoločenstvo, aby prevzali väčšiu zodpovednosť voči osobám, ktoré potrebujú medzinárodnú ochranu, aby prejavili väčšiu solidaritu s tretími krajinami a regiónmi, do ktorých alebo v rámci ktorých boli osoby vysídlené, a aby vyvinuli väčšie úsilie, pokiaľ ide o presídľovanie a dobrovoľné prijímanie z humanitárnych dôvodov.

3.1.2 Výbor požaduje od Únie a členských štátov, aby si splnili svoje doterajšie záväzky týkajúce sa premiestňovania a presídľovania v rámci rozhodnutia Rady z júla a septembra 2015, aby pritom viac zohľadnili obmedzené prijímacie kapacity členských štátov, ako je Grécko, a aby vyvinuli väčšie úsilie na vytvorenie solidárneho rámca Únie pre presídľovanie a spoločného európskeho azylového systému. Vzhľadom na údaje UNHCR, podľa ktorých je na svete 65,3 milióny osôb žiadajúcich medzinárodnú ochranu, EHSV odporúča, aby sa prejavila väčšia angažovanosť a aby bolo ročne presídlených značne viac než 20 000 osôb, ktoré potrebujú ochranu.

3.1.3 EHSV odporúča členským štátom, aby bezodkladne posilnili svoje orgány pôsobiace v krajinách pôvodu a tranzitu a zaistili, že ich veľvyslanectvá a konzuláty alebo migračné centrá, ktoré treba zriadiť, budú schopné rýchlo priznávať osobám postavenie s potrebou ochrany na základe dokumentácie UNHCR a umožňovať presídľovanie do členských štátov. Predstavovalo by to ďalší príspevok k rozvoju infraštruktúry potrebnej pre plány Únie pre presídľovanie.

3.2 Spolupráca

3.2.1 EHSV odporúča nadviazať úzku spoluprácu s UNHCR na základe jeho medzinárodne uznaných odborných skúseností. Súbežne sa môžu uzatvárať podobné partnerstvá s IOM a inými certifikovanými organizáciami občianskej spoločnosti, ako je Cirkevná komisia pre migrantov v Európe (CCME) či Európska rada pre utečencov a exulantov (ECRE). Výbor vyzýva členské štáty, aby na miestnej úrovni včas zapájali občanov a organizácie občianskej spoločnosti s cieľom získať podporu miestneho spoločenstva a tým zlepšiť šancu na úspešnú integráciu presídlených utečencov.

3.2.2 Treba zvážiť aj alternatívne programy prijímania a financovania, napríklad zo strany jednotlivcov, mimovládnych organizácií, organizácií občianskej spoločnosti vrátane sociálnych združení alebo iných zainteresovaných skupín s cieľom vytvoriť legálne spôsoby vstupu do Únie. Táto alternatíva môže predstavovať užitočný doplnok k európskemu plánu pre presídľovanie, nesmie ho však v žiadnom prípade nahrádzať. EHSV v tejto súvislosti oceňuje a vyzdvihuje kanadský program „Private Sponsorship Program“. Občianska spoločnosť, sociálni partneri a miestne orgány plnia dôležité a inkluzívne funkcie po presídlení danej osoby, a preto by mali byť do procesu plánovania a rozhodovania v súvislosti s rámcom pre presídľovanie zapojení čo možno najskôr.

3.2.3 Členské štáty by mali pravidelne vyhodnocovať súkromné programy prijímania a zabezpečiť, že sa budú dodržiavať základné práva v súlade s chartou, EDEP a Ženevským dohovorom a že sa týmito programami nesledujú žiadne iné záujmy. Osoby presídlené v rámci súkromných programov prijímania musia spĺňať podmienky pre priznanie štatútu utečenca. V hostiteľskej krajine získajú rovnaký právny štatút ako utečenci, ktorí prišli na základe štátnych programov.

V Bruseli 25. januára 2017

Predseda
Európskeho hospodárskeho a sociálneho výboru
Georges DASSIS